

Forhandlingen genoptoges.

Fogh Rasmussen (V):

På søndag har den nye regering været ved magten i 100 dage. Der er tradition for, at man gør status over og bedømmer en ny regering efter dens første 100 dage.

Den nye regering har i løbet af de første 100 dage vist en vilje til at tage fat på problemerne og også demonstreret en evne til at komme igennem politisk. På denne korte tid er det lykkedes at lægge den politisk-økonomiske kurs drastisk om. Der er gennemført en forbedring af statsfinanserne med over 10 mia kr. Der er gennemført en dæmpning af lønstigningerne gennem suspension af dyrtidsregulering og afskaffelse af taktregulering. Der er fremlagt et investeringsprogram, som afgørende bryder med flere års vanetænkning.

Som et kontant resultat af regeringens økonomiske politik er renten faldet med næsten 2 pct. siden regeringens tiltræden.

Sammen med dæmpningen af lønudviklingen repræsenterer rentefaldet en forbedring af danske virksomheders konkurrenceevne, som er mange gange mere værd end de såkaldte beskæftigelsesplaner, som socialdemokratiske regeringer har lagt frem i de sidste fem år. Hver gang renten falder 1 pct., sænker det industriens renteomkostninger med 300 mill. kr. og landbrugets renteomkostninger med 200 mill. kr. Hver gang lønstignings-takten sænkes med 1 pct., svarer det til 450 mill. kr. for industrien og 200 mill. kr. for landbruget.

Sådanne generelle virkemidler er mere værd end selektive støtteordninger og kunstig jobskabelse. Rentefaldet har forøget rådighedsbeløbet for en familie i et nybygget hus med ca. 500 kr. om måneden. Det er et bidrag til at styrke aktiviteten i den betrængte byggebranche, som er langt mere værd end alle håndte tilskudsordninger. Den nye kurs har affødt en optimisme i erhvervslivet, som i sig selv kan blive en væsentlig drivkraft i økonomien.

Lønmodtagere og arbejdsgivere ved, at nu sidder der en regering, som vil belønne den, der tager et initiativ, den, der sætter noget nyt i gang, den, der gør en ekstra indsats, den, der løber en ekstra risiko. Det vil ske bl.a. gennem en omlægning af væsentlige

dele af erhvervsbeskatningen. De ved, at nu sidder der en regering, som ikke vil regulere og kontrollere, men som tværtimod vil forenkle i det danske samfund. Det vil ske ved at lette den administrative belastning af virksomhederne. De skal nu udfylde færre skemaer og producere flere varer. Sagsbehandlingstider skal afkortes, byggesagers behandling skal forenkles, arbejdsmiljøbestemmelser skal lempes, miljø- og planlovgivningen skal forenkles, og miljø- og levnedsmiddelkontrollen skal lettes for de små virksomheder; til gengæld kan man i højere grad koncentrere sig om de særlige miljø- og sundhedsbelastende virksomheder.

Lad mig slå fast: vi tror i venstre ikke på, at vi alene kan spare os til balance på statsbudgettet. Besparelserne er en helt nødvendig forudsætning for at fremkalde et fald i renten, men det afgørende bidrag til at udrydde statens underskud skal komme fra en stigning i den økonomiske aktivitet, fra investeringer, fra produktionsstigninger, fra flere arbejdspladser. Det vil nemlig give større skatteindtægter, det vil give lavere udgifter til understøttelser.

Der er ikke grund til at lægge skjul på, at det er en slem kur, det danske samfund skal igennem, men det skyldes, at det har været for længe, før der endelig blev taget fat på problemerne.

Det radikale venstre og fremskridtspartiet fortjener en anerkendelse for det ansvar, partierne har påtaget sig ved at medvirke til gennemførelse af væsentlige dele af regeringens politik.

Derimod er der grund til at undre sig kraftigt over socialdemokratiets helt afvisende og negative holdning over for regeringens udgiftspolitik. Man kalder spareforslagene sociale og usolidariske, selv om flere af dem var foreslået af den tidligere socialdemokratiske regering. Man kalder spareforslagene lønmodtagerfjendske, selv om flere af besparelserne i lige så høj grad rammer arbejdsgiverne. Man kritiserer besparelsernes omfang, selv om enhver ved, at selv med de gennemførte besparelser vil statsunderskuddet vokse fra 1982 til 1983.

Hr. Camre beskyldte regeringen for, at dens økonomiske politik vil medføre en større arbejdsløshed, men hr. Camre glemmer, at det også ville have været tilfældet under en socialdemokratisk regering, og hr. Camre